



Ἡλικία ἰχθύων. Ἐκ τῶν ἰχθύων ὁ λύκος εἶτε ἔσοξ (λοῦτσας, Iuccio) δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σεβαστὴν ἡλικίαν τῶν 200 ἐτῶν· εἰς τὸ αὐτὸ γῆρας ἀφικνοῦνται καὶ οἱ κυπρίνοι. Ὁ Κολουμέλλας διηγεῖται, ὅτι ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις τοῦ Καίσαρος παρὰ τῷ Πανσιλίπῳ εὐρέθησαν ἰχθύες, οἵτινες ὡς ἀπεδείχθη εἶχον ἡλικίαν 60 μέχρις 70 ἐτῶν. Ἐτι παραδοξότερον εἶνε ὅτι ἐν ἔτει 1447 συνελήφθη παρὰ τῷ Heilbronn ἰχθύς, εἰς τὰ πτερύγια τῆς οὐρᾶς τοῦ ὁποίου ἦτο προσηρμοσμένος δακτύλιος μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: „Εἴμαι ὁ πρῶτος ἰχθύς, ὁ ῥιφθεὶς εἰς τὴν λίμνην ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Φρειδερίκου Β'· τῇ 5· Ὀκτωβρίου 1209“. Ὁ ἰχθύς λοιπὸν εἶχεν ἡλικίαν 216 ἐτῶν.

Λατρεία τοῦ Διαβόλου. Ὑπάρχει λαὸς τις ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ ὅστις λατρεύει τὸν διάβολον. Οἱ λάτραι οὗτοι τοῦ διαβόλου εἶναι φυλαί τινες τῶν Ἰεζίδων, οἵτινες ἔχουσιν ὡς λέγεται ἰουδαϊκὴν καταγωγὴν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πιστεύουσιν εἰς δύο θεούς, ἕξ ὧν ὁ εἰς ἀγαθὸς καὶ ὁ ἕτερος πονηρός. Ἐπειδὴ δὲ νομίζουσιν ὅτι ὁ ἀγαθὸς θεὸς εἶνε τόσον ἀγαθὸς ὥστε καὶ ἄνευ ἰδιαίτερας λατρείας προστατεύει τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοῦτο οὐδὲν φροντίζουν περὶ αὐτοῦ. Τοῦναντίον λατρεύουσι καὶ προσκυνοῦσι τῷ πονηρῷ θεῷ καὶ προσφέρουσιν αὐτῷ θυσίας. Ὁ μικρὸς οὗτος λαὸς, ὅστις διατελεῖ ἐν τῇ βαρβαρότητι, συνίσταται ἐκ 2000 περίπου ἀτόμων, τῶν ὁποίων ἡ κυρία ἐνασχόλησις εἶνε ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ληστεία.

Πῶς τρώγουσιν εἰς τὰ διάφορα ἔθνη. Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Maldavi τρώγουσι μεμονωμένοι. Πρὸς τοῦτο μεταβαίνουν εἰς τὸ μυχιαῖ-τατον μέρος τῆς κατοικίας των καὶ κλείουσι τὰ παράθυρα, ὥπως φάγωσι τὸ γεῦμά των ὅσον οἶον τε μάλιστα ἀνερόλητοι. — Τοῦναντίον δὲ οἱ κάτοικοι τῶν Φιλιππίνων νήσων εἶναι κοινωνικώτατοι. Ὅταν τις ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχῃ κανένα σύντροφον μετὰ τοῦ ὁποίου νὰ συμφάγῃ, περιέρχεται τὰς ὁδοὺς μέχρις οὗ συναντήσῃ τινὰ γνωστὸν, καὶ οὐδέποτε ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν ὅπως καθήσυχάσῃ τὴν πεῖνάν του, ἐν ὅσῳ δὲν εὐρίσκει τινὰ ὁμοτρόπεζον. — Αἱ τράπεζαι τῶν πλουσίων Κινέζων εἶναι πολυτελέσταται, στυλνόνταται καὶ μετὰ πολυτιμωτάτους μεταξωτοὺς τάπητας κεκαλυμμέναι. Ἀντὶ πινακίων, μαχαίρων καὶ πηρουσίων μεταχειρίζονται οἱ Κινέζοι δύο μικρὰ βραβία ἐξ ἐλεφαντόδοντος, καὶ δὴ μετὰ μεγάλης ἐπιδειξιάς. — Οἱ Καμτσάδαλοι, ὁσάκις γευματίζουσι μετὰ τινος ξένου, γονυπετοῦσι πρὸ αὐτοῦ, κόπτουσιν ὑπερμέγεδές τι τεμάχιον κρέατος φώκης καὶ ἐμπηγνύουσιν αὐτὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ συνδαιτυμόνος των φωνάζοντες μετὰ ὀλην των τὴν δύναμιν: „ταγγα! (= νά!) τὸ δὲ περισσεῖον μέρος τοῦ κρέατος, τὸ ὁποῖον κρέμαται ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ξένου, ἀποκόπτουσι καὶ καταβροχθίζουσιν οἱ ἴδιοι.

Πλοίαρχος ὡς ἱεροκλῆρξ. Ὁ William Lyons ἦτο πλοίαρχος μιᾶς φρεγάτας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐλισάβετ βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, εἶχε διακριθῇ εἰς πολλὰς μάχας πρὸς τοὺς Ἰσπανοὺς, εἶχε τραυματισθῇ καὶ συνεπεία τούτου γείνη ἀπόμαχος. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ, εἰς τὴν ὁποίαν παρουσιάσθη ὁ William, εἶπεν αὐτῷ: „Αἱ ὑπηρεσίαι σου θὰ ἀνταμειφθῶσιν. Ἡ πρώτη χρεύσασα θέσις θὰ δοθῇ εἰς ὑμᾶς. Παρουσιάσθητε μόνον πρὸς ἐμέ.“

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμαθεν ὁ τίμιος καὶ ἀπλοῦς πλοίαρχος, ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ ἐν Κόρκ ἐχρέυσεν, ἀποθανόντος τοῦ ἐπισκόπου, καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως πρὸς τὴν βασιλίαν ὅπως ζητήσῃ „τὴν πρώτην χρεύσασαν ταύτην θέσιν“. Ἡ Ἐλισάβετ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀπλότητι τοῦ πλοίαρχου, ἀλλ' οὕτως ἐπέμενε λέγων μετὰ τοὺς ναυτικούς του τρόπους: „πρέπει νὰ βαπτῇ τὸν λόγον σου, Μεγαλειότητι, εἰ δὲ μὴ ἀτιμάζῃσαι“. Ἡ βασίλισσα ἐπέσθη ἐπὶ τέλος ὅτι πρέπει νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον της, καὶ ὁ William Lyons ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Κόρκ, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως νὰ μὴ ἀναβῇ ποτὲ ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος καὶ κηρύξῃ. Ὁ πλοίαρχος ἐδέχθη τὸν ὅρον τοῦτον, καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν πεπειραμένων βοηθῶν ἐξετέλει τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπουργήματός του ἐπὶ 20 ἔτη.

Ὅτε ὅμως ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἀπέθανεν, ὁ εὐγνώμων πλοίαρχος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀπαγγεῖλῃ καὶ αὐτὸς ἐπικηδεῖον λόγον ὑπὲρ τῆς εὐεργετιδῆς του. Ὁμίλησε λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ πικνοτάτου ἀκροατηρίου, ὅπερ

ἐπλήρου τὴν ἐκκλησίαν, περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ περὶ τῶν ἁρετῶν τῆς βασιλείας, καὶ ἐπεράτωσε τὸν λόγον του μετὰ τὰς ἐξῆς λέξεις: „Ὅσοι ἀπὸ σᾶς λυποῦνται ὅπως ἐγὼ διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν συμφορὰν, ἃς κλαύουσιν καὶ ἃς θρηγνύουσιν μαζῇ μου· ὅσοι ὅμως ἐπεθύμησαν τὸν θάνατόν της, ἃς χαροῦν, ποῦ νὰ τοὺς πᾶρῃ ἕλως ὁ διάολος.“

Τὸ αἶσθημα τοῦ οἴκτου παρὰ ταῖς γαλαῖς. Ὅτι ἡ γαλῆ ἔχει μεγάλην στοργὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὰ νεογνά της τέκνα, εἶνε πασίγνωστον· ὅτι ὅμως τὸ ζῶον τοῦτο καὶ πρὸς τὰ ξένα, ὁμογενῇ αὐτῇ ζῴᾳ δύναται νὰ συλλάβῃ τὸ γενναῖον αἶσθημα τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπαθείας, εἶνε ὀλιγότερον γνωστὸν. Ὁ Δρ. Fitch διηγεῖται ἐν τῇ „Nature“ ὅτι παρατήρησε πρὸ τινων ἐτῶν γαλῆν τινα μετακομίζουσαν ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸν κήπον ὀλίγα ὄστᾶ, τὰ ὅποια εἶχε περισυλλέξῃ. Ἀκολουθήσας αὐτὴν παρατήρησεν, ὅτι ἡ γαλῆ προσεκόμιζε τὰ ὄστᾶ ταῦτα πρὸς μίαν ἄλλην ἀσθενῆ, πεινῶσαν καὶ ἐλεεινὴν γαλῆν, ἥτις κατεβρόγχιζεν αὐτὰ μετ' ἀπληστίας. Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τοῦτο, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπανήρχετο εἰς τὸν κήπον φέρουσα εἰς τὴν ταλαίπωρον ὁμογενῇ της νέαν τροφήν καὶ ἐπαναλαμβάνουσα οὕτω τὸ γενναῖον αὐτῆς ἔργον. Ὅμοια παραδείγματα γενναίου αἰσθημάτων παρὰ ταῖς γαλαῖς ἀναφέρει ὁ A. Macpherson ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ „Ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις ἐν τῷ ζωϊκῷ βασιλείῳ“, ἕξ ὧν καταφαίνεται ὅτι τὸ φιλάνθρωπικόν αἶσθημα, ὡς ἐγὼτικῶς ἀποκαλούμεν αὐτό, εἶνε λίαν ἀνεπτυγμένον καὶ παρὰ τισι ζώοις.

Παράλογος εὐσέβεια. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα μετεχειρίζοντο οἱ ἄνθρωποι φοβερῶτα μέσα ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ περιτειχισμός. Νεάνιδες καὶ χῆραι ἐνεκλείοντο οἰκισθεῖσας ἐντὸς στενοῦ κοιλώματος ἐν τῷ τοίχῳ τῆς ἐκκλησίας, ἔνθα διήγον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου των ἐν εὐσεβείᾳ καὶ μετανοίᾳ. Ἡ τελευτὴ αὐτῆ τοῦ περιτειχισμοῦ ἐγένετο μετὰ μεγάλης πομπῆς. Ἡ ἐκκλησία ἐκοσμεῖτο διὰ πολυτίμων ταπήτων, ὁ ἐπίσκοπος ἐτέλει τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐκήρυττε καὶ κατόπιν ἐσφράγιζε τὴν θυρίδα τοῦ κοιλώματος, οὕτως ὥστε ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκλεισμένη γυνὴ ἔμενε παντελῶς περιτετειχισμένη, καὶ μόνον μικρὰ τις ὀπή ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ ἀκούῃ τὴν θεῖαν λειτουργίαν καὶ νὰ δέχῃται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγον ἄρτον ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. Ἐν ἔτει 1403 περιτειχίσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν Παρισίοις ἡ Agnes du Rohier, δεκαοκταετής θυγάτηρ πλουσίου τινὸς ἐμπόρου, ὠραιοτάτη καὶ περικαλλεστάτη νεάνις, ἥτις διήγαγεν ἐν τῇ εἰρκτῇ αὐτῆς 80 ἔτη, ἀποθανοῦσα εἰς ἡλικίαν 98 ἐτῶν.

Τὸ μικρότατον κράτος τοῦ κόσμου. Ὡς ἡ μικροτάτη δημοκρατία τοῦ κόσμου, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ χωρίον Goust, ἀπέχον 10 ὥρας ἀπὸ τοῦ Oleron, ἐν τῷ νομῷ τῶν Κάτω Πυρηναίων. Τὸ μικρὸν τοῦτο χωρίον κεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὕψους τινος ὄρους καὶ συνίσταται ἐξ ὀλίγων διεσπαρμένων καλυβῶν, κατοικουμένων ὑπὸ 100 ἢ ὀλίγων τι περισσοτέρων φιλοπόνων καὶ ἐργατικῶν χωρικῶν, ἀσκούντων τὴν μεταξουργίαν. Μήτε εἰς τὴν Γαλλίαν μήτε εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἀνήκοντες ἀποτελοῦσιν ἴδιόν τι καὶ ἀνεξάρτητον κρατίδιον, διοικούμενον ὑπὸ τινος βουλῆς τῶν γερόντων, τῶν ὁποίων ἡ σοφία ἔχει ἰσχὺν νόμου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς μικρᾶς ταύτης δημοκρατίας ἀφικνοῦνται εἰς βαθύτατον γῆρας.

Τὸ χαρτονόμισμα, τὸ ὁποῖον τὴν σήμερον εἰς ὅλα τὰ πεπολιτισμένα κράτη παίζει — δυστυχῶς πολὺ μεγάλο — πρόσωπον, εἶναι ἐφευρέσις τῶν Κινέζων. Πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν ἐγένοντο ἐν Σινικῇ πληρωμαὶ διὰ μικρῶν τεμαχίων περγαμνῆς, ἀτινα ἀντικαθίσταντο τὸ ἐγγύριον νόμισμα, ὁσάκις ὑπῆρχεν ἔλλειψις αὐτοῦ. Πρὸ 800 ἐτῶν ὅμως ἤρχισε κυρίως ἡ σινικὴ κυβερνήσις νὰ ἐκδίδῃ ἐπίσημως χαρτονόμισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ὡς ἔλεγε „διευκολύνετο καὶ προήγετο τὸ ἐμπόριον“. Τὰ χαρτονομίσματα ταῦτα ἔφερον τὴν σφραγίδα τὴν κυβερνήσεως καὶ ἴσχυον ἐντὸς ὁλοκλήρου τοῦ σινικοῦ κράτους. Ἐκτὸς τῆς σφραγίδος τῆς κυβερνήσεως ἔφερε πᾶν τοιοῦτο χαρτονόμισμα καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ αυτοκράτορος καὶ πάντων τῶν μανδαρίνων. Ὅπως παρ' ἡμῶν οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Κινέζοις ἐτιμωρεῖτο δι' αἰστηρῶν ποινῶν ὁ παραχαράκτης τῶν χαρτονομισμάτων.